

»DET SKER IKKE«

I de seneste uger og måneder har vi oplevet en sand syndflod af politiske hændelser af den type, vi normalt placerer i kategorien »det sker ikke«. Tyskland har fastholdt sin højrøstede modstand imod USA's planer om en krig mod Irak, trods et knusende politisk pres af den slags, kun supermagter kan levere. Det samme har Frankrig. Endda langt ud over det punkt, hvor gustne overvejelser normalt ville diktere, at tiden var inde til at skifte til det »vindende hold«. Heller ikke Rusland viser nogen tegn på at vægte sin nyvunde alliance med USA højere end modstanden imod en krig. Og gallerne i Belgien må have slugt et skvat af Asterix' trylledrik, for de startede et veritabelt korstog i NATO imod »de skøre romere« på den side af Atlanten. Endda i en sådan grad, at de næsten fik lagt den gamle forsvarsalliance i graven undervejs. Og endelig sagde Tyrkiets parlament nej til at lade USA landsætte de trestusinde tungt bevæbnede soldater, der sad stuvet sammen på skibe lige uden for havnen. Sådan noget »sker bare ikke«.

Men det gjorde det altså alligevel. USA's brændende ønske om at lade et militært angreb på Irak være indledningen på en fuldstændig ommøblering af det politiske landskab i Mellemøsten har splittet samtlige af efterkrigstidens alliancer og Den vestlige Verdens politiske institutioner. Både på kryds og på tværs. Skaden er sket, og den er allerede så stor, at verden aldrig bliver den samme igen. Heller ikke, hvis krigen bliver afløst i sidste øjeblik.

Det kan vi lige så godt indstille os på. De »gode gamle dage« kommer aldrig tilbage. Derfor står vi med ansvaret for at opbygge en ny verdensorden, der skal danne rammen om de kommende generationers tilværelse. På samme måde som en tidligere generation gjorde umiddelbart efter 2. verdenskrig.

Denne gang skal vi bare ikke dele verden op i et »Øst«, »Vest«, »Nord« eller »Syd«. Der er ingen grund til at gentage tidligere generationers fejltagelser. Modstanden mod den truende krig har allerede bragt regeringer, nationer og folkeslag sammen, som det under andre omstændigheder kunne have taget halve århundreder at få bragt på talefod. Den historiske chance må og skal udnyttes.

Lad Frankrig, Tyskland, Rusland og Kina blive aksen, omkring hvilken vi bygger nye multilaterale politiske alliancer, der strækker sig ud over hele Det eurasiske Kontinent. Fra Europa til det nordligste Asien og videre sydover til hele det sydøstasiatiske ørige. Subkontinentet, Mellemøsten og Afrika skal også inddrages. Og så lader vi økonomisk og teknologisk udvikling blive grundstammen i denne globale, fredelige sameksistens. Vi skal heller ikke glemme Nord- og Sydamerika. Men visse steder kræver det nok et holdningskifte, før vi alle er samlet igen.

EN VERDEN I LIMBO

Den **14. februar** fremlagde chefen for FN's våbeninspektion i **Irak**, **Hans Blix**, og direktøren for FN's atomenergiagentur **IAEA**, **Mohamed ElBaradei**, deres rapporter til FN's sikkerhedsråd om de foreløbige resultater af opsporingen og ødelæggelsen af Iraks masseødelæggelsesvåben i henhold til sikkerhedsrådets **resolution 1441**. Da **Frankrigs** udenrigsminister **Dominique de Villepin** under den efterfølgende debat afsluttede sit passionerede indlæg til fordel for en fortsættelse af våbeninspektionerne og imod en krig, lød der bragende klapsalver fra tilhørerpladserne, hvor diplomater og repræsentanter for FN's øvrige medlemslande var forsamlet.

Det havde man aldrig oplevet før, og da salen atter rungede af applaus, efter at **Ruslands** udenrigsminister **Igor Ivanov** også havde støttet tanken om fortsatte våbeninspektioner i stedet for krig, måtte formanden for sikkerhedsrådet, **Tysklands** udenrigsminister **Joschka Fischer**, indstille til forsamlingen, at den form for meningstilkendegivelser ikke var passende i FN's øverste organ. Men da var skaden allerede sket. **USA's** udenrigsminister **Colin Powell** havde kort forinden oplevet sit indlæg blive mødt med rungende tavshed.

Den følgende dag, den **15. februar**, demonstrerede langt over **10 millioner** mennesker i flere end **600** byer fordelt på **72** lande verden over. Det var de største demonstrationer i moderne tid. I **Europa** samlede de største menneskemasser sig i **Storbritannien** og **Spanien**, hvor regeringerne klart har støttet USA's ønske om et militært angreb på Irak. Henholdsvis **2** og **3 millioner** mennesker gik gennem **Londons** og **Madrids** gader. I en leder den **17. februar** kaldte den amerikanske avis *The New York Times* demonstrationerne for en pludselig fremkomst af »en anden supermagt«, nærmere bestemt »en mobiliseret verdensopinion«.

Men den voksende internationale modstand har ikke fået præsident **George W. Bush** og hans regering til at skrue ned for krigsretorikken, snarere tværtimod. I en tale til den ultrakonservative tænketank **American Enterprise Institute** i **Washington** den **26. februar** uddybede præsident Bush den amerikanske regerings sigte med et militært angreb på Irak. Og han gik langt ud over, hvad et FN-mandat ville kunne bære.

I et imponerende tankemæssigt kænguruspring gik præsidenten direkte fra den igangværende FN-sanktionerede »afvæbning« af **Saddam Hussein** til en USA-ledet »befrielse« af Irak, hvor han i den forbindelse forsikrede tilhørerne om, at USA ikke har nogen intention om at bestemme den fremtidige irakiske regerings »præcise form«, endsiige besætte landet flere år ud i fremtiden. »Vi vil blive i Irak, så længe det er nødvendigt, og ikke én dag længere«, sagde Bush. Et ordvalg, som ifølge den britiske avis *The Independent* den **3. marts**, var identisk med det, den israelske regering tog i anvendelse, da den indledte **22 års** besættelse af det sydlige **Libanon**.

Men ifølge præsident Bush skal en »befrielse« af Irak også tjene endnu højere mål. Den skal sende en kraftig advarsel til andre regimer i regionen, om »at støtte til terror ikke vil blive tolereret«, og »at et nyt regime i Irak vil tjene som et dramatisk og inspirerende eksempel på frihed for andre lande i regionen«. Ydermere, skal invasionen af Irak skabe grundlaget for en helt ny fredsproces for hele **Mellem-**

østen. Et regimeskifte i **Bagdad** vil nemlig »gøre det lettere for palæstinenserne at vælge nye ledere«, sagde Bush. Så **Yassir Arafat** kan se frem til at gøre Saddam Hussein følgeskab, og det samme kan hver eneste af de arabiske ledere, der ikke deler **Ariel Sharons** og præsident Bush' syn på en fred i Mellemøsten.

Og premierminister Sharon kan se frem til en indflydelse, der rækker langt ud over **Israels** grænser. Præsident Bush har nemlig udpeget den pensionerede general **Jay Garner** som kommende administrator af et USA-besat Irak. General Garner har tætte forbindelser til den ekstremt konservative tænketank **Jewish Institute for National Security Affairs**, **JINSA**, hvor også **Paul Wolfowitz**, forsvarsrådgiver **Richard Perle**, vicepræsidentens stabschef **Douglas Feith** m.fl. har deres gang. I **oktober 2000**, få uger efter Ariel Sharon fremprovokerede palæstinenserens intifada med sit besøg på den muslimske helligdom på **Tempelberget**, **al-Harram al-Sharif**, underskrev general Garner sammen med **26** andre amerikanske officerer en offentlig støtteerklæring til de israelske væbnede styrkers fremfærd på **Vestbredden**.

Et militært angreb på Irak skal altså ikke alene afvæbne Saddam Hussein, men også omorganisere det politiske landskab i hele regionen. Men det stopper ikke her, advarer den politiske kommentator på den britiske avis *The Guardian*, **Jonathan Freedland**. I en kronik den **26. februar** påpegede han, at den kreds i den amerikanske regering, som skubber hårdt på for at få startet et angreb på Bagdad, dvs. forsvarsminister **Donald Rumsfeld**, vicepræsident **Dick Cheney**, viceforsvarsminister **Paul Wolfowitz**, forsvarsrådgiver **Richard Perle** og udenrigsrådgiver **Zalmay Khalilzad**, alle har det til fælles, at de i **1997** var stiftende medlemmer af en ny amerikansk tænketank kaldet »Projektet for det Nye Amerikanske Århundrede«, der i dag har hovedsæde på **17. gade i Washington D.C.** (se også *Agro-Nyt*, okt. '02).

Dette »projekt« drejer sig om »etableringen af et amerikansk overherredømme for de næste **100 år**«, skriver Freedland. USA skal dominere i »hele spekteret« til lands, til vands, i luften og i rummet, og ifølge »projektets« visioner skal **Kina** indeslutes af en ring af amerikanske militærbaser, hvorefter det ultimative mål skal være befrielsen af **Folkerepublikken**. Jonathan Freedland lader en unavngiven entusiast fra »projektet« proklamere: »Efter Bagdad, Beijing«.

Usikkerheden omkring USA's egentlige hensigter med et militært angreb på Irak, har skabt den værste internationale politiske krise siden **2. Verdenskrig**. Frankrigs, Tysklands, Ruslands og Kinas hårdnakkede modstand imod USA's krigsplaner har sendt chokbølger gennem efterkrigstidens vigtigste politiske institutioner. **EU** er rystet i sin grundvold. De store forhåbninger om en fælles udenrigspolitik ligger fuldstændig i ruiner, og de interne politiske spændinger i unionen er nu så store, at dramatiske splittelser ikke kan undgås.

NATO får sandsynligvis lov til at sygne hen i stilhed. USA har med sikkerhed mistet den sidste rest af tålmodighed med forsvarsalliancen, efter krisen omkring våbenhjælpen til **Tyrkiet** i begyndelsen af **februar** og det tyrkiske parlaments dramatiske beslutning den **2. marts** om ikke at tillade USA at landsætte de **62.000** amerikanske tropper, der allerede ventede på skibe i **Det østlige Middelhav**.

Endelig kæmper FN en desperat kamp for politisk overlevelse. USA truer med i al fremtid at ignorere verdensorganisationens beslutninger, hvis ikke sikkerhedsrådet meget snart vedtager en resolution, der giver grønt lys for en militærintervention overfor Irak. Omvendt vil FN blive betragtet som et ligeegyldigt gummistempel for USA's verdensherredømme, hvis sikkerhedsrådet uden overbevisende argumenter godkender et amerikansk angreb.

Den gamle verdensorden er ved at blive afmonteret, men der er endnu ikke enighed om, hvordan en ny skal se ud. Verden er i limbo.

I middelalderens forestillingsverden var limbo helvedes forgård. Og hvor tæt vi er på helvedet, blev beskrevet i en kronik i den konservative amerikanske avis *The Washington Times* den **26. februar**. Under overskriften »Ustabile ledere i en usikker tid« advarede avisens ledersideredaktør, **Tony Blankley**, om, at vi må indstille os på en usikker fremtid, hvor vore politiske ledere kan komme til at begå alvorlige fejltagelser.

Ifølge Blankley skabte begivenhederne den **11. september 2001** »en historisk diskontinuitet i den internationale orden, der meget vel kan vise sig at blive af samme størrelsesorden som de franske og russiske revolutioner eller Første og Anden Verdenskrig. De langsigtede strategier og relationer mellem verdens største nationer, som indtil for nylig syntes evige, fungerer pludselig ikke længere. De små lande slås for at undgå farer eller for at snuppe hurtige fordele.«

Med henvisning til den tyske udenrigsminister Joschka Fischers ophidsede protester overfor forsvarsminister Rumsfeld på sikkerhedskonferencen i **München** den **8. februar** og præsident **Jacques Chiracs** hårde udfald mod de nye EU-lande efter topmødet i **Bruxelles** den **17. februar**, samt udenrigsminister Colin Powells vrede kommentarer under mødet i FN's sikkerhedsråd den **14. februar**, påpegede Blankley, at verdens politiske ledere nu er så pressede og så usikre på deres egne vurderinger og beslutninger, at de ikke engang kan holde facaden offentligt.

Og det er der god grund til, mener Blankley: »Faktum er, at vi befinder os i ukendte vande – og de vil sandsynligvis forblive ukendte i de næste mange år på den rejse verden nu har indledt. Det er en af historiens særheder, at i tider som disse – hvor verdenshistorien rykker sig under vore fødder – bliver de mest erfarne statsledere i realiteten – uerfarne.«

Hvis den tanke ikke var nok til at holde én vågen om natten, lagde *The Washington Times* den **31. januar** yderli-

gere farve på det potentielle mareridt. Ifølge avisen har præsident Bush godkendt **Pentagons** anmodning om at måtte anvende atomvåben imod særlige mål i en eventuel krig mod Irak. Disse »særlige mål« kunne ifølge avisens kilder være dybtliggende beskyttelsesrum eller kemiske våbendepoter. Da *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* den **21. februar** spurgte præsidentens pressetalsmand **Ari Fleischer**, om det virkelig var rigtigt, at man overvejer at anvende atomvåben, svarede han: »**Det hvide Hus** og regeringen inkluderer eller udelukker ikke noget som helst. Vi ønsker ikke at diskutere anvendelsen af specifikke typer ammunition«.

Svaret var alt andet end beroligende. For det bekræfter indirekte, at Bush-regeringen har flyttet atomvåbnene væk fra deres særlige rolle som strategisk afskrækkelse og over i arsenalet af de typer ammunition, der kan tages i anvendelse i en ellers konventionel krig. Allerede den **10. marts 2002** advarede den amerikanske atomvåbenekspert **William Arkin** i en artikel i *The Los Angeles Times* om, at Bush-regeringen havde planer om at ændre atomvåbenes status (se også *Agro-Nyt*, april '02).

Under overskriften »Hemmelige, skræmmende planer« skrev den politiske kommentator på *The New York Times*, **Nicholas D. Kristof**, den **28. februar**, at det amerikanske forsvarsministerium er i fuld gang med at planlægge et eventuelt angreb på **Nordkorea**. Og ifølge Kristofs kilder i Pentagon, kan et sådant angreb inkludere anvendelsen af taktiske atomvåben imod nordkoreanske artilleristillinger, der kan nå **Sydkoreas** hovedstad **Seoul**.

»FREDENS AKSE«

Den **24. februar** fremsendte **Frankrig, Tyskland og Rusland**, med opbakning fra **Kina**, et memorandum til FN's sikkerhedsråd, der opfordrede til en forstærkning og en tidsmæssig forlængelse af de igangværende våbeninspektioner i **Irak**. Henvendelsen var et direkte modsvar til **USA's** og **Storbritanniens** resolutionsforslag, efter hvilket det definitivt skulle erklæres, at Irak havde forbrudt sig imod **resolution 1441**, hvorved en militær intervention ville være sanktioneret af FN's sikkerhedsråd.

Den tætte politiske koordinering mellem **Paris, Berlin, Moskva og Beijing** fortsatte i de efterfølgende dage. Den **27. februar** aflagde forbundskansler **Gerhard Schröder** et lynvisit i **Moskva** for at diskutere det fælles udspil med præsident **Vladimir Putin**, og samme dag dukkede den

Til venstre ses plakater fra fredsdemonstrationen i Moskva og til højre fra Paris den 15. februar.

russiske udenrigsminister **Igor Ivanov** op i **Beijing** for at mødes med præsident **Jiang Zemin** og den kommende præsident **Hu Jiantao**.

Den **28. februar** kunne man i den russiske avis *Nezavisimaja Gazeta* læse en artikel af **Igor Maksimytjev**, der er ledende forsker ved **Videnskabernes Akademis Europæiske Institut** i Moskva. Under overskriften »Frendens akse som begyndelsen til et Storeuropa«, understregede Maksimytjev, at det fransk-tyske-russiske fredsudspil rækker langt videre end blot et simpelt modspil til **Londons** og **Washingtons** krigsplaner. Det giver FN's sikkerhedsråd mulighed for at »vælge mellem to alternative forestillinger om verdens fremtidige udvikling...«. Maksimytjev fortsatte: »Den ekstremt tætte koordinering af de tre landes positioner i internationale spørgsmål har et yderligere aspekt, som ikke mindst er vigtig med hensyn til at komme ud af det rod, som USA har forvildet sig selv og verden ind i ... I dag har Frankrig, Tyskland og Rusland taget skridt til at blive den grundlæggende gruppe i dannelsen af et **Storeuropa**... Gruppen består af de stærkeste og mest indflydelsesrige lande på kontinentet, som i sidste ende kommer til at bestemme dets fremtid.«

Igor Maksimytjev erkendte, at tidligere forsøg på at opbygge et lignende politisk partnerskab slog fejl i begyndelsen af **90'erne**, men i dag er situationen helt anderledes, og derfor er chancen for at det lykkes betydeligt større.

POLITISK KAMPAGNE I WASHINGTON

Trods flere dages forrygende snestorm lykkedes det over **750** delegerede fra alle egne af **USA**, at nå frem til **Schiller Instituttets** konference i **Reston, Virginia**, lige udenfor **Washington**, den **15.-16. februar**. Hovedtalerne var den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**, som beskrev hvorfor den nuværende dramatiske politiske epoke er »vor tid«, og **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, som beskrev den højspændte internationale krise ud fra »det gamle **Europas**« perspektiv.

Hele konference blev bragt »live« over internettet, og videooptagelserne af samtlige præsentationer og diskussioner kan stadig ses på www.larouchein2004.com.

Lørdag aften blev en smukt komponeret mindeaften med musik, digte og klassisk drama til ære for nyligt afdøde **Marianna Wertz**, mangeårig vicepræsident for Schiller Instituttet i USA.

Konferencens fokus var lagt på den nye internationale **LaRouche-ungdomsbevægelse**, og de mere end **200** unge og studerende satte et mærkbart præg på konferencedagenes mange intense diskussioner. De unge havde selv sammensat indholdet af et særligt »ungdomspanel«, hvor emner fra politisk organisering, over musik og geometri, til grundlæggende filosofiske spørgsmål blev gennemgået med en imponeret lethed og klarhed. Og netop denne diskussion fortsatte efter konferencen, hvor alle de unge deltog i en to-dages filosofisk »kadreskole«.

forbeholdt avispostkontoret

Den **19. februar** fik **Den amerikanske Kongres** så lejlighed til at stifte bekendtskab med »ånden« fra Schiller Instituttets konference, da **125** medlemmer af LaRouches ungdomsbevægelse fredeligt, men målrettet, invaderede regeringsbygningens gange og kontorer. Her udfordrede de alt og alle på deres vej, hvad enten det var senatorer, kongresmedlemmer, politiske rådgivere eller embedsmænd, til diskussioner om USA's økonomiske krise og den spændte internationale situation. Omkring **75** kongresmedlemmers kontorer nåede at få besøg i løbet af dagen.

Den **20. februar** afholdt det **Demokratiske Partis nationalkomité, DNC**, sit vintermøde i **Washington**. I den forbindelse havde man besluttet også at afholde et offentligt møde arrangeret af studenterbevægelsen **College Democrats**. Der kom ikke ret mange, så de godt **50** studerende fra LaRouches ungdomsbevægelse dominerede fuldstændigt mødet. En flod af spørgsmål om, hvorfor DNC forsøger at holde LaRouche væk fra demokraternes officielle kandidatliste, ophidsede mødelederne, som forsøgte at rydde lokalet for LaRouche-tilhængere, inden hovedtaleren, DNC-formand **Terry McAuliffe**, dukkede op. Det lykkedes ikke helt, så »partiformanden« måtte svare på nærgående spørgsmål om partiets manglende opposition til præsident **Bush'** krigspolitik og om ledende medlemmers nære kontakter til mafiafolk som **Michael Steinhardt** og **Marc Rich** (se også *Agro-Nyt*, aug.'02). (Under pres fra ledelsen i det demokratiske parti benådede præsident **Clinton** ved sin afgang i **2000** Marc Rich, der ellers stod til **230** års fængsel for skatte-svindler og salg af våben til **Ayatollah Khomeinis Iran**. I dag er Marc Rich eftersøgt i **Frankrig**, blandt andet pga. anklager om forbindelser til den russiske mafia -red.).

Den **23. februar** var Lyndon LaRouche i **Arkansas** på invitation af statssenator **Henry Wilkins**, der også er lokalformand for **The Legislative Black Caucus**. På en række offentlige og private møder i **Pine Bluff** og delstatens hovedstad **Little Rock** fik LaRouche lejlighed til at møde lokale politiske ledere og nogle af de **53.000** demokrater, der stemte på ham under primærvalget i **2000**. Dengang overførte DNC alle LaRouches stemmer til **Al Gore** og fratog ham dermed de seks delegerede til det demokratiske partikonvent, der ville have givet ham taleret.

Den **26. februar** var LaRouche æresgæst ved en reception i anledning af **Kuwait's** nationaldag, som landets ambassade afholdte i **Washington**. Da LaRouche er kendt over hele den arabiske verden som en af de stærkeste amerikanske modstandere til en krig imod **Irak**, var det ganske ironisk, at receptionens anden æresgæst var den amerikanske forsvarsminister **Donald Rumsfeld**. Det blev det altoverskyggende diskussionsemne hen over pindemadderne.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk